

یون ترا منده دینوخی فخر عساکر
مال برادریری خلکون برادره ای

سے ہی جس سے بلوغت تک پہنچے
آپ کو شیخ ہی کا ایک خزانہ کا ہی

۵) اصولی شایع آهرو وکی علوم کیرین

لی سرخابیہ پر کباب دسی متزن کو

جوش ہے رمضان کی یہ ہے طغیانی
سرخ صاف سی اس درجہ بولی حیرانی

عقل الہی کہ جس کو محیط زمانہ
حاکم مینہ ہوا آنسو نہانی

سید کا من طبیعت جو کوئی ہر کہا

شکلی اس نفستی کا جمنابھی نگاہیں

ج کس کسای گزارد سخن پی پیر
عالم نوری این بخشین نگین خند

جب کہلا غیبہ تو دروازہ کہلا حشر
سایہ رختل کا ہی آئینہ عکس

۱۵) ہر شخص سے ہر ایک کی گنجائش ہے

میں نے ظلمت نہیں لائی کی سب سے پہلی بات

سطر سنبلی کل تر حرف ہی تخمینہ
لوٹھی بولا امری خامرہ کامیان شعرا

کافور عشق ہی کہ سبز جبین چہیتا
کیون نہ ہو کج میں لکھتا ہوں شہرا کسا

۵۱۱

منہج مسیح بھارا حدیث کہی

یسیو جو تسلیم ہو کی بنی خاصہ
اور ایسی فرودس سی شاخ مشبو

شاید راستہ موحائیں سخن کی لیسو
کہ شبِ کرمین بہمت اور می مشکین

۱۵۱) ای کھوٹا چمڑا کس سے پی کر کھڑا ہو

ملکوں و قوموں میں انصاف

روشنائی بھی نالایقی کہ ہی منتظر
در دین شجرہ طویلی اسی وقت کہ ضرور

پیر نہیں سننی کا خبر مل ایں سلفرو
یاں ہر جہہ کو تر کا مگر صاف ملو

پیشانی کی لہریں موزوں دیکھ کر یہ سب کچھ

مع افروخته طور سی لائین کی جبل

وادی تصور یہی کہیں حق کی قسم ہے
بیکہ آئینہ وحدت میں ہی سیمہ تصور

۱۷۔ سایہ زیاہی نہا آپ کی فاشی کے لئے

جسم محبوب خود را کہ پستایان
 او سگی قاست کہ بہلا سارینا کیانہ

سایہ حق و دشت منزلت طہ ہے
 پیچ ہی محبوب جلا ثانی ہی و کجا ہے

لاکھ عاشق ہوں کہ رشتہ جو ہے بے شک
 ظل حق ہو تو ہو ظل نبی محمد

قلی اوصاف که گویا در بند بهر لوح جدا
سجد و سهو نهین ایسی عبادت بر
آب آمیخته باطن سی و ضو که کفر را
ای قی و خیرت کرد و غایت صادق سی و

۱۹) او شہ کڑی میں تسلیم طاعت کی

عشق کرسی پیمائی ہی مراد بن سکا
 اب یہ بیان آمِ مصنفون ہی کہ وحی پو
 تو طوبیٰ اوس من قاسمِ محبوب ا
 سی خلک فکر باندہ ہمت ہی بہ

ان مثالوں سے تلمیح نہیں کی جاتی

استی جو بر آید ایمان ہی ولا
یکمی نو ذالف او سکی تو کمل لایرختا

سیرت‌ان جلد و شصت و پنجم اولی که غنیمت
دو سرا وادی این بنی که شش و شصت

سرقدس ہی جواب لے ریاسی قدم
 درۃ التاج ہی اس محسب کا یہ قطرہ غم
 ہم احمد کا ہی دامن احدی مضمر
 میں جدوٹ اور قدم بہت گرمان ہم

قطره بگریست که از بحر حیاتیم نمده بحر قطره بخنبد دید که ما میم

[illegible]

لئی است کی کند آبیانی اینی سسر
 دن کنی جاتی هن کب دژینه امانی نظر
 سغرت کیون نه پڑی بانو میان آکر
 زلف مشکین کو و کها کریمه کهن سینه

۲۳ ان جلوسه کی بازار کا شود کچھو
 نقد سراپا است کا سیا اوجھو [کج]

سایہ ہی فرق تا یون بہ چاہی حق کا
 عالم غیب کا سسر دار ہوا جلو منسا
 پروبال فسر نہ پر زمین کھولی جی ہما
 نھیں سسر کار یہ سلطان حسن کے شا

۲۴ کشور کا کل پرچہ و جہم سسر
 نہ خن ہی نہ خطا ہی نہ عجز سسر [کک]

خوش نویں از لی قسٹم نادر و کا
 باغبانی ارم کا نہیں ای است زرا
 ہر رگ و ریشہ سی ہی صاف بر شستا
 زلف سسر خط ہی کہ لکھتے خطا کلا

۲۵ کو خیر خلد نظر آنی کا و نیا من
 خوب فرد کو سیر کھائی خطنہ امین [کک]

مخ پر نور کا ہی کا کل شکو شسی ظہور
 سنبل میں ہی عیان جلو باد پر نور
 دیکھو دامن مہر سی کی تلی شب ظور
 ابر رحمت میں ہی نور شیدا قیاس نور

۲۶ سیرج میں ہی شمع نخل روشن
 سیدہ القدر میں ہی نور الہی نور [کو]

وصف پیشانی میں ہوتا ہی قلم سر زین
 مصحف گل ہی رخ خاتمہ نسخہ دین
 لوح لبسم انوار برو جسی کہی پیشین
 سورا فاختہ مصحف گل ہی وجبین

۲۷ یار و کی غنچہ میں کہی ابر شکو کتر
 برہی دیباچہ گلستان ام کاس [کر]

ای فلک شکو دکھائی نہتی یہ پیشا
 نسبت دژد و اختر ہی نہ توی جاتا
 نگری نگری شکو سی ہی سسر ہر پانی پاتا
 حیف کم لگی و بارگہ سلطانی

چاندنی برج مژدہ نکات کی حکمی
 نگلی خانہ خورشید میں چت ششم کی

پس دو بروی سپید زین سپید	طاق با خانه خود نشد کی آن بین نظر
نقش ابرو که در کجای می جوید و لک لک	برو تنج سی میخ کی بود و سپید

خواب بین بی خود نه در زمین نشی	شتری پست کفان کین بود با کسط
--------------------------------	------------------------------

دیکو هم بپوشیانی انور ابرو	بین اسی آینه صاف که جوید ابرو
آبروی هم خنجر بین مسته ابرو	موج دریا می شجاعت بین کس ابرو

دیکو آینه ما درین تصویر بین	یا چو کس که بدرین تصویر بین
-----------------------------	-----------------------------

ایک کخنش بی باین دو ابروی ساد	که نظر آنی بی وقت غضبش بنشاد
به شجب نام خدا سجد خاصه واد	الف اسم جیامی بیان بس

لفظ و سخن می شجب بروی طاق	الف طاق چیا با یوعد و طاق
---------------------------	---------------------------

رگ جو کاشای تو شاہین ترازو ابرو	مردک شک بی او پد سی چشم و کجو
آنکه بڑجای اگر جانب است سبر	صاف کبی سی سبزان قیامت کسو

بی پرده جو هاری ملوک ابرو	مردم چشم کین منی اسی تو از ابرو
---------------------------	---------------------------------

کبی کاشا تو خلش سی شین شمر کینا	ابرو شاہین ہی تو بصر سب کابنی
مردم چشم ترازو جو کری سبر کجا	قدر انداز سجن ملین که مارش ابرو

چشم طار کی ہون کسوق الطیاب	نظرات سی بی بھرہی سزلان
----------------------------	-------------------------

طرفه مضمون ہی چو پیش نظر سوا کاش	چشم چشم نی بر ہی ذرا کبھی نگاه
ایسی فرکس کین دیکو ہی بادا کسرا	چشم بدور عیب آنکھ ہی اشارت

آنکھ اگر اچھی سی اچھی کوئی نشید ہی	چشم کین ماری سخن کو نظر فید کی
------------------------------------	--------------------------------

اک نیا نشو نخلون دل پر جوهری منعم بر بسم کی کہیں جسی بنے رسو
 بلکین اکسیر کی بولی میں سنا انکسیر بوئے چشم پر ہی آج رخ اندر سے

۳۵ صدق منی الیہ برتری کی و سبلی آنکھ کو بھی نہیں پہنچا تیغ کو

کوئی نور تر زلف تہ استسور کہیں ہو کی سی پئی کی تو سحر ہو کا
 رنگ کا او کی صبا سنکی میں میں کی کل سی کہ مو اہنہ ہر میری حسنو

۳۶ کی ہر صفت سی گردا میں دریا ہو یوں صفت سی کی موی کہیں نہ کر

سرفراز کوش قطب گرد چہ تہہ سید ہی تر چشم کا ہی یہ اشارہ کہہ کر اس کی تر
 ہر زمین کعبہ ابرو کی بڑی مردم حیر رخ کی سید اٹھن ہر کف روی شمع تر

۳۷ کوش مینی کو ہی بلکی سب ہی تر قطب صاحب فغان بہان سحر تر

آب آئینہ خدین منور سے مگر سوج اوٹھی ہی جسی پئی بھتی ہر شب
 یوسف حسن کا معراج ہی پیش نظر اور شبہ کہوں اس سی ہی کہہ بالا تر

۳۸ خد کی آگی الفی اقطا خد مینی ہی واد خود مینی بہان عین صبا مینی ہی

چشمہ فیض ہی حضرت کالب جان پر نکل با دام وہ بستی ہی لب کو تر پر
 شاخ ہی ابرو خم چشم مبارک ہی اب کہوں بات پتی کی کہ یہ سب کہی

۳۹ ہی حیرت ہی کہ او سکا نہیں پایا و کی خسار تو خیر نور خدا کا دیکھا

چشمہ محض اس بحر میں اب نہ ہی صفیہ ماہ نکلت گشت قلم سی شوق تر
 وصف خسار ادا کر تمکا جہر حق رنگ خسار سحر سامنی جسکی فن تر

۴۰ مطلع صبح ماضی کی نزلانی حسن سب یہ مگر فردہ لکھانی

رو بروای جو آینه توانی سکتا ہو
شامت آبائی جو خورشید کو پیو دا

نسخ کی ہی دسویں اور بیانی چھو
ہو ہو جو جائی شہر حسن گر ہو لا

۱۱

مستریا ہو جو کمالی مقبلین

جین پر سورہ دولت کو لکھا مگر

رو بروین خورشید کی سلاہی
ما قورسی ویکو کہ نکا کس

سامنی تنہور کی اندر سیر اک
امی ہونی مین سلاہ آب کی شہاکی

۱۲

کونی تیر نور فشتی کا ہی زنی

نور خسار سی حرف و نین سی اگر

کسیرین ہی کرا عمار تہن کی کون
سوزن خنسی ہر خند شجائی سخن

کیا لکھوں و ظلم ہی بد بھائی سخن
مگری مگری ہی مگر غلت زیبائی سخن

۱۳

کار دی کہنی خوشنالی تو می راستی

اور قطعا جو وہ علوا ہی تو مقرر اصلا

ایک شس کی تشبہ دم عیسی
اب حیوان نہ کہا خشتی کو چھٹی مٹی

دش دوم دیتی ہی گر چھپائی مجھے
اب خطہ رہ گئی خورشید کی ہو شکر

۱۴

کون باقوت تو وہ باتین پانچ

لعل سجھوں اوسے انگہن ہی

مرحبا است مرحوم رسول عربی
نوشہ اردہی تبیین ہر شرت طلبی

دل بہار ابی ہی پڑمردہ فیض العجم
فیض باقوتی لعل لب جان بخش

۱۵

اور جو شین مبارکی ہو صو کا نم ہی

فوت دل کی لمبی شرت بار بزمی

غرو صیف درد دندان مین کلا سار
بسکی تشبہ ہوا و سکی صفت کیا مگر

رات بہزاری ہی گنتی ہی مٹی سن
یون ثابت ہی کہ سسار مین روشن

۱۶

عوزی ویکو توین شش کی چائی

یاب ساغر گردون کی بہ تھالی ہر

Handwritten marginal notes in Urdu script on the left side of the page.

چوب سایل تشبیه وار در و کر
آیاد اسن مین لی گردشی گو

بان باقی من بود احوش مروت می
سمنی باز و طبیعت کبلی بول

که درین قطره سایل غلا
فرنی در دست بام لاقهریت

قال لی مصحف غرض سی سو کون هم
طور سینا به پسینی بنی بی موسی غم

خفتن بوی کی سلاسل مودنی
دگر آرد هوئی بهر زگر یاسین

اک قسم می کسید در جیب هی بیان
جوی غفار کی در مزار تشد عیان

نام بخشیش است جوی حضرت کی زان
لفظ الله سر نام هی ملک دقان

نامه ملفوف لبونن سی طرزدنخوا
ای لفافه نه خطیشت لب انشا

ای خندان کی اسرار دهن کنی سان
ملکبا خاک مین جو چشمه آب حیات

بویچی مین جند که هر اک حکر نکند
درج یا قوت مین هی انش حسرت کا دواز

مثل حقه کی کلی کاهی لکادم گه
پسته کی مثنیه لکی صاف بوی چن

کولی کتاهی که او سکون شکر شان
کولی کتاهی ملاحت کا نمکدان

خسرو ل که او چشمی به سون کهر
اور سلیمان بی کبا خاتم زردان

جس جکبه گذری مان کر فاده
وامعی به توغب صاحب ازده هوا

غنجی پیش کی گرچه سزاون مشن
گشنگوا سمن هی بولی مری طبع موزون

مین شگاف فایم سنغ اسی کویون
جس سی عطا بهر زوا سرخنی کن فیکون

سترانی دوی کجانی کیا کاسجا
اسم عظم کا مکر و مینی متما سمجا

درین قطره سایل غلا
فرنی در دست بام لاقهریت
طور سینا به پسینی بنی بی موسی غم
خفتن بوی کی سلاسل مودنی
دگر آرد هوئی بهر زگر یاسین
اک قسم می کسید در جیب هی بیان
جوی غفار کی در مزار تشد عیان
نام بخشیش است جوی حضرت کی زان
لفظ الله سر نام هی ملک دقان
ای خندان کی اسرار دهن کنی سان
ملکبا خاک مین جو چشمه آب حیات
بویچی مین جند که هر اک حکر نکند
درج یا قوت مین هی انش حسرت کا دواز
مثل حقه کی کلی کاهی لکادم گه
پسته کی مثنیه لکی صاف بوی چن
کولی کتاهی که او سکون شکر شان
کولی کتاهی ملاحت کا نمکدان
خسرو ل که او چشمی به سون کهر
اور سلیمان بی کبا خاتم زردان
جس جکبه گذری مان کر فاده
وامعی به توغب صاحب ازده هوا
غنجی پیش کی گرچه سزاون مشن
گشنگوا سمن هی بولی مری طبع موزون
مین شگاف فایم سنغ اسی کویون
جس سی عطا بهر زوا سرخنی کن فیکون
سترانی دوی کجانی کیا کاسجا
اسم عظم کا مکر و مینی متما سمجا

خط کو کی خط شکست دل جدا کبھی یا که فرمان نه خط طغ سر کبھی خط یا قوت لب جنت سبیل کبھی اور یکجہ نہ سہی خط شفیعا کبھی		خط کو کی خط شکست دل جدا کبھی یا که فرمان نه خط طغ سر کبھی
---	--	--

خط کی خوداری سی سی جنتا کبھی سی شہادت کی سند خط شفیقا کبھی		خط کی خوداری سی سی جنتا کبھی
---	--	------------------------------

بہت سی اپنی حبسی خاص منصف فی کبھی اسلمی حاشیہ لکھا ہی خط زکریا کبھی		بہت سی اپنی حبسی خاص منصف فی کبھی میں سے از بس کہ تھا مستحق ہیں کبھی
--	--	---

ای شہید یہ مہر سی تہران کبھی		رخ جویان ہی تاک جزوی بہ ایمان کبھی
------------------------------	--	------------------------------------

لام کیسوی سر مو نہیں کبھی فرق کہ وہ سی اسل بی خلقت دین دنیا		نگہ پاک الف صادمی چشم زیا چہرہ سری خط گلزار سی سینی کبھی
--	--	---

دیکھیں تین تین بہت اک نئی تھیں کبھی		جمع خاطر ہو تو کجا یہ مضامین کبھی
-------------------------------------	--	-----------------------------------

کسکی تعظیم کو ختم کعبہ بروی دلا کہ مصطفیٰ نگہ پاک ہی حاضر جنت خدا		لیلۃ القدر میں کیسوی مچی وہ بیان کبھی یہ کھلا دین خطا ہر کا اور شاہ جہا کبھی
--	--	---

دل ہی سہ کھلا رکھا ہی آن کبھی		زیر رخسار مبارک خط قریش لطف کبھی
-------------------------------	--	----------------------------------

شیخ کا فوزی گردن کا دکھا ہی سلو پر حیاں جلتی ہیں جڑیل کی اندیشہ کجا		لو کھائی ہی پی روشنی طبع دلا انہیں داکھی باقی ہی مگر فکر رسا
--	--	---

آتش حسن گلو سوز کا یہ شعلہ ہی		سردازی اسی گردن بہت زیا کبھی
-------------------------------	--	------------------------------

جس سی دبی رقی شرم میں ہی شیخ گردن فوق چمکائی ہی بیاں حق سرد		بارک اللہ وہ گردن ہی کہ فوارہ نور کیون اس شک سی بیاں ہی شتی جو نور
--	--	---

خند میں شربت دیدار حق آہو مویا		حق تو یہ ہی کہ نہ کجاشی ایک کی تہ کر
--------------------------------	--	--------------------------------------

<p>بال کردن بیچکائی تو بویار روشن بی تخی کس لئی امی خامدا ایجاد کن</p>		<p>شب فکرین افروخته هی شمع سخن اتحالی بین اشعار بیاض گرون</p>
<p>۵۹</p>		<p>بهر شب وز جفاخته بسر می روی ناله مسوده کیو بیاض آورد</p>
<p>۶۰</p>		<p>سخن کھنوت هی عجب سترکاسه نمحر کی پشت کی فخر و نیستی لک</p>
<p>۶۱</p>		<p>آئی ابروی جو نکر متقی گمرا خسته الله علی ظنیم انما نقیر</p>
<p>۶۲</p>		<p>محر انور کی جو معلوم او حی حرف تمام راست دعوی محسوس دین اسلام</p>
<p>۶۳</p>		<p>نئی انداز کی یہ محض مولی عالمگیر اک کرمین کبد انام هشتاد و دو</p>
<p>۶۴</p>		<p>مام حضرت کی بخت پی شک اسین کن کوئی دوزخون ساگر من کی پرواز</p>
<p>۶۵</p>		<p>اور بر یونین اگر کفر کی طغیانی ہو شیشه دل پی مهر سلیمانی ہو</p>
<p>۶۶</p>		<p>دست رنگین کی صفت بار خدایا کن منته ماضی اس بلخ من چپے تباہی</p>
<p>۶۷</p>		<p>باته بانہی ہوئی تریل کمری ہی لا دست کھین کی یہاں دست گل کہنی ترا</p>
<p>۶۸</p>		<p>باته کینیا ہی صورتی یہاں رنگ ہے بر مری خامہ فی جب صفحہ کو بخشش</p>
<p>۶۹</p>		<p>رنگ بظاہر و باطن کے سبک جاہر سیری اہل حق تصدق ہوئی ہو</p>

نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے
نہی کفر و کفر کی طرف سے

دست تقدیری و دست و گریبان را
دست و پاهای تنهاری علی ایضا

خط باریک ہی اک سید نورانی پر سایہ سنبھل جنت ہی برومی کوثر		بال آئینہ تن پر نہیں والد مگر کیون ہو سید نیست بہادر مگر
آب سیدین میں یلمو بخشنے کو		خط مشکین بک سید نور کہی
بلی او نکو ہی اس اوی امین کی راہ بولی دیکھو یہی جس کچھش نہ خطیہا		سید پر حضرت موسیٰ کی بڑی شہادت جادو راہ سی جس بستر لگرتی آگ
اکا ہو سید کا میدان چم مقام کو		پر تھالی گو بہان خند دل حق جو ہے
اور ہی سر کر ساسیر دو عالم کی کفیل ہی بجا معدود لفظ قدم ہی جو مدیل		گرچہ پرواز میں اندیشہ ہی ال خریل نہی پر کوئی نازک سی مگر کی متشیر
کمرین دیکھیں میں پر الیسی کمر غفار		آفات تک ہمیں بہت کاف کو ہوتا ہے
یہی سر مایہ اقبال تو وہ ہیں اک بال بہر شاخ و ٹکی کمر سی او سی کا دھی مثال		اس جگہ پر غلطی و رونکی مگر کھا خیال خود شجاعت نہیں ساسنی او کی کہہ پال
حیاتی میدان میں جو آئین ہو جائے تار		شکی اوصاف شجاعان جان گہرا
لام الف کا ہی تقاطع وہ کمر وصل کمر یار کو معدوم ہی سمجھی شہر		لا خط نسخ نہیں لکھو تو کہوں اک نکلا داو کیسا کرون پر یہ خط نسخ کجا
یہ وہ لاہی کہ نہیں جس شجی اللہ کو		نہیں تابت قدم اس نفی سی شہا
وصف میں جس کی سخندان کا لگا بٹنی جی نہیں جلتا ہی لگی بای قلم میں ہندو		سر عالم ہی فدا ی قسم پاک بنی باتہ آیا ہی جگہ غز تو یہ حسرت ہی نثر
ایسا جسکی مقابل میں دیو نو شہر		سربز آو تھیاں کیونکہ سخن کو نہیں

کعبه بین بین بقلا ایسان نو
مین قدم بوس میان صفایان نو

انکی باشد اطاعت بین لاجین دور
وقت بالائی سوسه مورد سلیمان نو

مثل بلبل کی سر راه بچیان کین

فرش لیل کشن فالین بنی مثل چشم

کل شرم منده صفای قدم دجوسه
چویر کبلی کر چه هر اک بحدو تر

شاخ نسیرین بی تحمل ساق کی ناک بود
کهل گوی قلعی مگر آسب نزاران

هی سکنه کو حجت عرب سینه

طوطی کو سکنه هوا کی غضب سینه

بزم بین تنگه باسی تنی کر سبک
ناخن پا چو در اعتقن کشائی پر

شمع گور شک سی جل جایی مکر سزاو پها
گردا بروی غمی بان کی حقیقت کهل جا

ماونگر کین چشمی خمیازه کر

ناخن چشمه فلک بین غلش نازده کر

لوسارک بودم بوسی حضرت محسن
اب نهین باقی بی کچه خواشن محسن

کرم هوئی بی نصیب ایسی سعادت محسن
آرزو اتی بی سیر روز قامت محسن

سرکی بل جاوون جو قصه قدم سرور

صا محشر کی زمین کهلون پها کر

بی زاری که جب گرم هو بازار نشور
لوسر ایامین دوغم محض جور قصور

بون کی یاد شنه بار که عالم نور
مین کهلون واه محیی نهین هرگز منظر

مفت حاضر بی مگر اسکی تیر بهین

کهلون واهمون بکی نصف کی تصویر

شرف نسل آدم

صلی علیک وسلم

سید

Handwritten marginal note in Persian script.

سر باریابی و جنت عانی گرد سر شاه سخن است که حله صدق در بر و قاج صفایر دیر
 انی سخن گفت شیرین سخن که حضرت سخن آفرین خود سخن شناسی و ست روح الامین بر و نیک
 زیبای حرف منقبت سر بای نور خدای و قلیس سر با تصور که سر از پانشا سده مکران داشت که بهرج
 گوهر کلامی که از لب محمد محسن کاکوروی نبت آن افصح نبی عدنان که با منطق عن الهوی تر
 از دفتر مراجع بی اتبای او ان هو الا وحی و وحی و صفت از جلا و صفا کلام زیبای و چکیده
 زیور گوش سخن فهان گردین لب کشاید آمارت محض لب است و کمی خربت پرده روی مطلب سبحان
 مقبول کلامی که قدسیان شمع علی و علویان غلغله سبحان الله بکوش سخنو میرسانند و آیه حسین
 ان الله يحب المحسنین و نشان آن محسن آنفاق مختص میداند اشفکان حال محمدی
 دست گان جلایه احمدی فروده باد که چنین خدیو جمیده از جمله نظریه بی آن پاور را د تلو بخاوه
 بلبری بسته دست بجان بانی کشاده یعنی حلقه محمد نظام الدین جوش سر از دانش و عزم
 متوکل کمال حفظه الله که تمام پیش در تحسین منوبات مصروف و با هزار ذخایر است مشغوف است
 خوات که بمذخوان مسلمانان از تحسین شرف نواب یارت تصویر یا تنویر سر پیرامی سوال اگر صلی
 علیه سلم محروم نماند آن جمیده سدی که لبش جهت عالم نظیرش در قوت متجده نایب افرا
 جمله الطباع نماید لاجرم محمد حسین خاں که بحسن عقیقت و صفائی طلیت نظیر خود ندارد و در
 مصطفیای بشاطلی خوش قلم عطار دیشم محمد نور شاه که قلش شله طور و ترش شمشه نور
 دایره نامی قنایش همسری قناب اردو و سود و دشنامی حروفش داغ بر دل آفتاب سیکار
 بجای طبع آراست و از نسخه که خود بقلم مصنف با جازت طبع ترسیم یافته نقل برداشته و
 تصحیح تمام بوم چ شله بحر می و یکشنبه بزبور الطباع پیراست احمد که اول و آخر اتمت